

Moja si je izbrala mesec avgust za svoje — zaslužene! — počitnice. Te počitnice pa seveda odpirajo vrata v navidez skrivne prostore meditiranja o prihodnosti tega našega (edinega v Jugoslaviji!) otroškega kinematografa. Kajpada imamo v mislih hudo neslavno prihodnost, ki jo brezupno ponuja »programska politika« jugoslovanskih filmskih uvoznikov: nihče več namreč ne kupuje otroškega filma. Ne pravilne (ki jih imajo n. pr. Rusi na tonel!), ne animacije ali risanke (ki jih seveda že lep čas ne delajo le Američani pod razkošno streho Disneylanda, ampak tudi filmsko »manj razvpiti« narodi, kot so Madžari, Čehi s svojo dolgoletno tradicijo, pa Francozi s svojimi Asterixi, pa Belgijci s Štrumpfi itd.) in ne čisto navadne otroške zgodbe ali »otroške filme«, v katerih so glavni junaki pač otroci. Kaj torej s tem našim šišenskim in ljubljanskim in ne nazadnje tudi slovenskim kinematografskim biserom? Vsekakor nekaj drži: OTROŠKI KINO MOJCA mora ostati tam, kjer je in tak, kakršen pač za zdaj je! Za letošnji jesensko-zimski filmski spored se bomo malo ozrli po Kinoteki in tam zbrskali kaj primernege, med repriami pa seve poiskali filme, ki so še »v licenci« in jih ponavljali vse dotlej, dokler bo še kaj upanja na nov in svež otroški filmski spored. Nekaj torej zatrdno velja: OTROŠKEGA KINA MOJCE ne bomo ne zapirali in ne »oddajali v najem«. Ob njem pa seveda razmišljamo o morebitnem sodelovanju s (stari) Pionirskim domom in o kombiniranju filmskega in vsega drugega otroškega programa, kot so n. pr. gledališke igrice, pripovedovanje pravljic skupaj s filmskimi risankami itd. Pri tem pa bi ljubljanskim Kinematografom bilo nadvse všeč, če bi mu tudi bralci »Javne tribune« priskočili na pomoč, kakorkoli že: s pametnim nasvetom glede bodoče programske »politike«, z morebitnimi predlogi, kako ohraniti pri življenju ta edini filmski hram, namenjen izključno našim malčkom itd. Veseli bodo vsakega predloga, ki ga lahko v pisni obliki pošljete tudi na »Našo tribuno« ali pa kar vržete v »tribunino« omarico na občini. Morda pa bi z »viribus unitis« lahko našli pametno rešitev za kinematografsko ladjico, ki pomalem tone!

Rekli smo: dolgo in vroče filmsko poletje. V novinarskem žargonu: obdobje kislih kumaric. Resda ne vem, kaj je v (kislih) kumaricah tako slabega, razen kislega okusa. Tega (okusa namreč) pa bi se radi izognili pri novinarskem opisovanju (in priporočanju) filmov, ki si bodo sledili v tem dolgem vročem poletju v kinu šiška.

Veterinarski zavod
Ljubljana
Oddelek za zdravstveno
varstvo živali

DEŽURNA LISTA ZA AVGUST 1985

Sprejemanje vseh naročil od 6.30 do 20. ure (tudi ob sobotah in nedeljah) na telefonski številki 482-912 in 484-292.

Od 20. do 6.30 ure na telefon dežurnih veterinarjev po naslednjem razporedu:

od 3. do 10. avgusta Briški Franci, 570-043

od 10. do 17. avgusta Kastelic Jure, 264-625

od 17. do 24. avgusta Tomšič Jože, 59-494

od 24. do 31. avgusta Jerše Bogdan, 262-076

Dolgo vroče filmsko poletje...

Se prej pa tradicionalna novica: »Javna tribuna« je — v enakem kvaliteten razmerju kot vsa druga slovenska sredstva javnega obveščanja! — tudi letos uradno akreditirana na 32. festivalu jugoslovanskega igranega filma v Pulji (ali v Pulju, kot to radi poudarjajo jezikovni komunalci). Skratka: tam bo, v puljski Areni, videla bo — po svojem zastopniku! — vseh 27 filmov, nekaj v slovenskem amfiteatru, nekaj pa v dvoranah kina Beograd. Videli bomo tudi 5 slovenskih filmov, od katerih zdaj poznamo že Ranflov LUBEZEN, ki jo je Ljubljana že videla (27 tisoč gledalcev), nato Matjaža Klopčiča DEDIŠČINO, družbenopolitično fresko, družinsko »trboveljsko« kroniko do zadnje vojne, potem nov slovenski »modernistični« eksperiment Francija Slaka, imenovan BUTNSKALA, baje »globalna metafora o družbenih deviacijah«, potem Filipa Robarja Dorina dokumentarno-igrani film OVNI IN MAMUTI o »ljubljskih« Bosancih ter končno drugi celovečerni film našega šiškarja, režiserja Jožeta Pogačnika NAŠ ČLOVEK po scenariju Janeza Povšeta (ki pa žal seveda ni šiškar) — torej film »o dramatičnih dogodkih našega vsakdana, predvsem o nekem odžaganem direktorju...« itd. No, o tem, kako so slovenski filmi »odmevali« tudi na ogromnem arenskem platnu, bomo še poročali.

Zdaj pa še malo o filmskem sporedu v kinu ŠIŠKA! Z ameriškim pustolovskim filmom NEONSKA DŽUNGLA (režija James Fargo, glavna vloga Chuck Norris, sicer tudi ameriški prvak v borilnih veščinah) uvajamo »vročinski kino-val«. Distribucija Inex film je ponovno odkupila licenco, kino Šiška pa v avgustu prikazal enega prvih filmov svetovnega BRUCE LEE-ja, hongkonški akcijski film ZMAJ BRUCE LEE, v katerem se nam bo ponovno predstavil zdaj že pokojni mojster kung-fuja, neponovljivi Bruce Lee z vlogo bojevnika, imenovanega Zmaj! Puščavske avanture, tatvine in — seveda! — ženske so glavna preokupacija režiserja Paola Heuscha v italijansko-egiptemskem filmu RAFALI V PUŠČAVI, kjer glavni vlogi igrata Robert Hoffman in Marilu Tolo. Francoska kriminalka SOKOL NAPADA režiserja Paula Boujenaha predstavlja znanega igralca Francisa Husterja v vlogi Franka Zodiaka, imenovanega »Sokol«, bivšega slovenskega policista, ki ima »svoja pravila igre« z gangsterji. Film, ki bo zadovoljil še tako zahtevnega ljubitelja tipične in že kar žanrske francoske filmske kriminalke.

Potem pa malo smeha za ljubitelje Buda Spencerja v reprizi PAR-NEPAR in pa ameriški akcijski film NAVAHO GROM Larryja Ludmana z Markom Gregoryem v glavni vlogi. Povejmo, da je Navaho Grom Indijanec, ki je zamenjal tomahawk s — stroj-nico!

Želimo vam tudi v naših kino dvoranh ob kislih kumaricah — klimatsko hlajenje!

Tradicionalna japonska umetnost izdelovanja lutk

Lutke Kimekomi v Goričanah

(mo) — V muzeju Goričane je odprta razstava lutk KIMEKOMI, ki so izdelane po tradicionalni metodi izdelovanja lutk, ki je vsaj toliko stara kot Japonska. Te lutke pa niso prišle v muzej iz Japonske, ampak jih je izdelala T. Kaprol, ki ima diplomno edino šolo za izdelovanje teh lutk. Zanimivo je, da je tudi edina Evropejka, ki ima to diplomu. Te lutke imajo poseben pomen in mesto v kulturnem izročilu in življenju Japoncev tisočletja nazaj in tudi danes. Lutke so povsem ročno delo in so izdelane iz materialov, ki se že od začetka izdelovanja teh lutk niso spremenili, prav tako pa tudi ne postopki izdelave.

Ob tej priložnosti so v Goričanah prikazali tudi filme o japonski tradicionalni umetnosti.

Ansambel Vita Muženiča

Glasba, ki veselje vrača

Pogovori z Vitom Muženičem, vodjem znanega narodnozabavnega ansambla, so vedno polni zanimivosti in novic. Tokrat mi je bilo v veselje ansambel poslušati v zelenem Mostecu, kjer je že četrtrič nastopil v okviru prireditve Društva za pomoč duševno prizadetim. Tisto, kar je bilo v lepem dopoldnevu videti tam, je zanesljivo dokaz, kako glasba veselje vrača, kako zna najti pot do src, kako je mogoče docela zlahka nasmejati obraze. Kako dolgo že ansambel sodeluje z društvom?

»Pobuda je bila zelo enostavna. Društvo ima predsednika Iva Škofa, izjemno razgledanega, dobrosrčnega in sposobnega človeka, ki nas je pač pobaral in mi smo seveda pristali. Prvič smo sodelovali leta 1980 v Cankarjevem domu, potem navedli prave pristranske človeške stike, sprejeli so nas in tako smo mi njihovi, oni pa naši.«

Življenje sestoji iz sprejemanja in dajanja in Vito Muženič in njegovi fantje se temu ne upirajo. Posebej ne, če lahko osrečijo tiste, ki niso prav nič krivi za položaj, v katerem so se znašli.

Pred kratkim je ansambel gostoval tudi na Čehoslovaškem, natančneje v Bratislavi. Teden dni so muzikanti krasili teden slovenske kulture in kulinarike, višek tistih dni je bil 18. maj:

»Nastopili smo na hribu nad Bratislavo, posejanem s številnimi brunaricami, in pred nekaj tisoč veseljaki ob pečenem volu, pravih potokih odličnega češkega piva ter slovenski glasbi resnično uživali. Tako mi kakor Slovaki. Našo glasbo so neverjetno lepo in z zanimanjem sprejeli. Nasploh je sicer znano, da so Čehi in Slovaki sila glasbeno izobražen narod. To se je denimo pokazalo, ko so neko skladbo poslušali v sredo in jo ponovno celo po nalogu, zahtevali v petek. Doživeli smo tudi nekoliko protokola, saj nas je tam poslušal tudi češki zunanji minister.«

Obiskovalcev je bilo res veliko, pogosti so bili tudi naši ljudje, ki so se na Čehoslovaškem mudili poslovno ali pa v okviru imenovanega tedna.

Vita Muženiča sem tudi vprašal, kako je z našimi prireditelji, posebej hotelskimi organizacijami v notranjosti dežele ob slovenski obali. Malce grenko se je nasmejal:

»Največ to zvrst glasbe iščejo hoteli ob dalmatinski obali, najbrž zavoljo nemških gostov. Pri nas v Sloveniji pa na tem področju še ni opaziti prav nobenih večjih